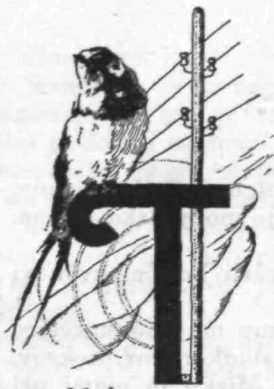


K. Hafner:

Lastovička pri jaslicah.

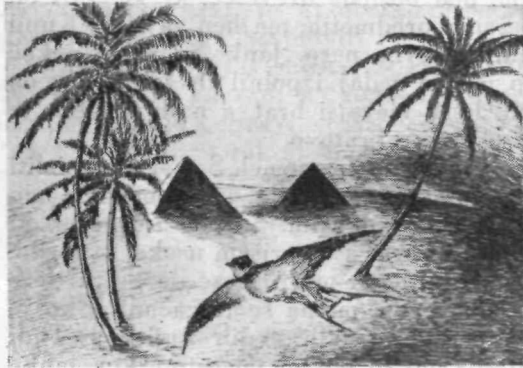
(Po narodni pripovedki.)



o je bilo že v davnih, zelo davnih časih. Takrat je gospodična Lastovička prvič zapustila naše ljube kraje in se odpravila na pot na jug. Slavčki, škrjančki in siničke so vidеле, da odhaja, in so jo zasmehovale in kričale za njo: »Oh, oh, kako se boji mraza! Kakšna nežna gospodična je vendar! ... Še poslovala se ni od nas, prevzetnica! ... Komaj včeraj se je skrilo sonce za oblake, ona pa že frf . . . kar na pot čez morje za njim. Brf . . . morje! Naj se ji le nesreča primeri, kar privoščili bi ji, sitnici sitni!«

Toda naši potniki se ni primerilo nič hudega, pač pa jo je doletela velika sreča.

* * *



Ko je preletela Sredozemsko morje, se je Lastovička spustila na afriška tla. Mračilo se je in naša ptička je bila hudo lačna. Nažgala je nekaj suhih vejic in pričela iskati svojo večerjico.

Pa ji je prišla pod kljunček okrogla debeluška Pikapolončica. Lastovička se je začudila, da najde debeluško tu doli v Afriki; saj je vendar na severu doma.

»Kaj delaš tu, nesrečnica?« jo je nahrulila . . . »Zakaj pa si zapustila domače kraje? Kam greš?«

»V Betlehem,« je odgovorila živalca.

»V Betlehem? Kaj pa je tam lepega, da moraš tja?«

»Oh, vsaj malo odnehaj s krempeljci?« je prosila mala Pikapolončica, »pa ti bom vse povedala.«

»No, naj bo,« je privolila Lastovička in odmaknila nožico. Naj mala čeblija. Dolgčas je postalo Lastovički po domovini, morda ve mala za kakšne novice iz domačih krajev. Pozabila je na lakoto in počenila poleg male žuželke.

No, pa mala ni imela nikakih novic od doma. Ampak povedala ji je drugo, še vse lepšo novico.

»Če bi ti vedela,« je začela Pikapolonica, ko se je zmuznila iz groznih ptičjih krempeljcev, »Jezušček se je rodil in jaz romam zdaj v Betlehem, da ga počastim . . . Kaj, ali bi šla še ti z menoj?«

»O tisto pa že, prav rada, je bila Lastovička takoj pri volji. »Toda, povej, od kod pa imaš vse te novice? . . . Mar si v sorodu s samim prerokom Izaijem?«

»O še več kot to. Murenček je moj bratranec in saj veš, da njemu pravijo božji volek.«

»Viš, saj res, pozabila sem! No, prav, poiščiva si vodnika, ki naju bo popeljal v sveto mesto.«

* * *

Kot bi mignil, sta preleteli ozračje in že sta bili na dvoru kraljice Lune.

»Pozdravljena, lepa kraljica,« je rekla Lastovica. »Ali poznaš pot v Betlehem?«

»Moj Bog,« je odgovorila Luna, »saj sem že stara kakor zemlja, pa vendar o Betlehemu še nisem slišala . . . Toda gospod Veter, ki tako rad jaha po tujih deželah, bo morda kaj vedel o tem mestu.«

In gospodična Lastovička in debeluška Pikapolončica sta se odpravili na pot in sta dospeli v kraljestvo gospoda viteza Vetra. Hodili sta tri dni in tri noči in dopoldne četrtega dne sta stali pred njegovim dvorom. Gospodična Lastovička je vstopila, za njo pa njena lepa, debelušna spremljevalka.

Mogočni vitez Veter je bil ravno pri obedu, ko sta naši potnici vstopili. Štirinajst dni je že pihal in sviral po zemlji na svoje piščali listju in praproti k veselumu plesu in zdaj je bil ves zbit in utrujen.

Ko je zagledal naši potnici, je mogočni vitez Veter vstal, se vljudno priklonil ter ju objel in pobožal po okroglih glavicah.

»Kaj bi radi?« je prijazno vprašal.

»Vetrček, mogočni veter,« je pričela gospodična Lastovička, ti vse vidiš in vse veš in tako lepo žvižgaš in alelujo znaš peti, daj, pojdi z nama v Betlehem, da počastimo ljubega Jezusa, ki se je tam rodil.«

»V Betlehem!« je pomislil vitez Veter in pogledal na uro. »Zdaj je devet zvečer, jutri zjutraj bomo v Betlehemu.« Naročil je hlapcu, naj mu osedla konja, divjega belca. Skočil je nanj in posadil prédse mali potnici. Kakor blisk je zdirjal konj belec; preko gora in preko morja jih je nosil. Našima potnicama je pohajala sapa, v glavi se jima je vrtelo, toda ko je bila ura zjutraj devet, se je konj ustavil v Sveti deželi.

Razjahali so in prepevaje in žvižgajoč nadaljevali pot v sveto mesto. Kdor jih je srečal, se je ustavil in jih poslušal.

Lastovička in Pikapolončica sta peli sopran, Veter pa ju je spremljal zdaj z basom, zdaj z visokim tenorjem. Vsem je bilo všeč njihovo petje.



Vrata revnega hlevca v Betlehemu so bila odprta in Jezušček jih je že zdaleč zagledal. Stegnil je drobceno ročico, jo pritisnil na usteca in jim pošiljal poljubce. Ko so naši potniki klečali v hlevcu pred njim, jih je ljubkoval in jim je obljubil svoj blagoslov.



Pomolili so in skupno zapeli lepo božično pesem, ki so se je bili naučili doma na severu. Nato so pozdravili še sveto mater Marijo in očaka svetega Jožefa, pa se podali nazaj na pot v deželo murnčkov. Vitez Večer pa je odhajal v svoj skalnati grad.

Pomlad je že bila, ko sta naši romarici dospeli na domača tla.

»Od kod prihajata, ubežnici?« je zakričal nad njima slavec, ki ju je prvi zagledal.

In pripovedovali sta o svoji poti.

Ptičice so ju poslušale in ko je bilo pripovedovanja konec, so se zjokale, ker tudi one niso videle božjega Deteca.

Od tega časa pa pri nas skoraj vse ptičice v prvih septembrskih dneh, ko se prične oglašati zimska burja, povežejo culice, zapro svoje kočice, vzamejo potne palice v roke in krenejo na pot na jug gledat, če se ni morda ljubi Jezušček zopet povrnil na zemljo.

Adolf Šinkovec:
Svetonočna.

*Priroda vsa je v belem snegu,
odeta s haljo zlate mesečine,
v svetlobi jasni poje zvon iz line,
prinaša mir domovom v bregu.
Sveti večer je nocoj.
Duša, o rajski mi sreči zapoj!
Srca se radostijo,
duše v nebo hrepenijo,
ob jaslicah molimo
in gledamo Jezuščkov dom ...
Vse vonja po oljki,
potici dišeči in vinu opojnem;
v rokah otrók tiče molki ...
Hrepenenje iz oči v hlevček strmi,
kjer svečke gorijo
in ovčke po mahu hitijo
s pastirci in pesmijo v Betlehem ...*

